

Een eigen kamer

In haar feministische essay 'A Room of One's Own' vraagt Virginia Woolf zich af waarom vrouwen door de eeuwen heen zo weinig literatuur hebben geschreven. Een belangrijke reden, suggereert ze, is dat vrouwen meestal geen eigen kamer hadden om zich terug te trekken, tot rust te komen en hun creativiteit de vrije loop te laten. *A room of one's own* is volgens haar een belangrijke voorwaarde om een artistieke prestatie te leveren en jezelf innerlijk te ontwikkelen.

Gelukkig hebben tegenwoordig steeds meer vrouwen – en mannen – een eigen kamer, al is dat in kleine gezinswoningen niet altijd mogelijk. Persoonlijk lijkt het me ontzettend moeilijk om geen plekje voor mezelf te hebben. Om te moeten leven zonder de beschutting van vier muren vol boeken, prenten en schilderijen die me herinneren aan mijn interesses, aan mijn identiteit. Waar de schreeuwerige indrukken van de dag, van de straat, van me af kunnen glijden, zodat de fragiele fluisterstem van mijn ziel steeds duidelijker hoorbaar wordt. Pas dan herinner ik me weer wie ik ben, wat ik vind en waar ik ten diepste van droom.

Veel boeken van vroege twintigste-eeuwse schrijfsters gaan over de strijd om een kamer voor zichzelf te verwerven, zoals de autobiografische Kopenhagen-trilogie van Tove Ditlevsen. Wegens een chronisch gebrek aan privacy liep de jonge Tove langdurig rond met een ziel die overstroomde van poëtische woorden en romantische dichtregels, waarvoor ze nauwelijks een uitlaatklep vond. 'Ik wil de woorden zo graag opschrijven, maar waar kan ik zulke papieren in vredesnaam verstoppen?' Uiteindelijk noteerde ze haar eerste gedichten in een geheim album, dat ze dag en nacht met zich meesleepte in haar onderbroek. Zo hield ze het vlammetje van haar schrijversziel brandend, totdat ze – na vele ongelukkige relaties en uitputtende baantjes – eindelijk een kamer voor zichzelf verworven had. Toen pas kon ze de woorden de vrije loop laten en haar eerste boeken publiceren.

Eigenlijk lijkt het leven van een HSP wel een beetje op dat van een schrijver, ook als er niet daadwerkelijk geschreven wordt. Zoals je ziel zich volslurpt met indrukken, doet denken aan de manier waarop een schrijver inspiratie opdoet en zich voorbereidt op een nieuw boek. En als je geest aan het einde van de dag overstroomt met woorden, beelden en associaties, heb je een kamer voor jezelf, *a room of one's own*, minstens zo hard nodig als een schrijver. Ja, wat je in die kamer doet lijkt zelfs een beetje op schrijven: je bent het ruwe materiaal van de dag aan het herbeleven, ordenen en omvormen tot een behapbaar verhaal. Het hooggevoelige leven zelf, intens beleefd en zorgvuldig onderzocht, is het boek.

column
Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

Een eigen plek waar de schreeuwerige indrukken van de dag van me af kunnen glijden